

ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော
ဓမ္မဘဝ၊ သုတ၊ ရသ စာပေများ
သုခ[သား]

စိတ်ဝင်စားစရာ သူ့စာနှင့် သူ့ဘဝ
ဓမ္မစရိယ ဦးဌေးလှိုင်၏ အမှာ

သုခ (သား) စာစုများကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ အကြောင်းအရာစုံ၍ ရသစုံ၏။ ရံခါ ဓမ္မထဲက ရသကို ခံစားရ၏။ ရံခါ ဘဝထဲက ရသကို ခံစားရသည်။ ။ ဓမ္မနှင့်ဘဝကို ‘စရနယ်’ထား၏။

လူကြီးအချို့ပင် မျက်စိလျှံနေတတ်သော ဘဝ၏ အဓိကလိုအပ်ချက်ဖြစ်သည့် ကျန်းမာရေး ကိုလည်း အထူးဇောင်းပေးလေ့လာရန် လိုအပ်ကြောင်း မေ့လျော့ပျော်တန်နေတတ်သော သတိကို သတိရစေ၏။ သို့မှ သာ ဘဝနှင့်ဓမ္မသည် လိုက်လျောညီထွေ၍ ချမ်းမြေ့သောဘဝကို တည်ဆောက် နိုင်မည် ဖြစ်၏။

ကျန်းမာရေးပညာ ဆိုသော်လည်း သီးခြားပညာရပ်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ရေးလေ့ရှိသော စာမျိုးမဟုတ်၍ ပေါ့ပါး၏။ နားဝင်၏။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စကားလုံးကြီးများ မပါ။ လူတိုင်းအဖို့ နေ့စဉ် သတိပြုစရာကလေးများ သာ ဖြစ်၏။ လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ ရယ်မောခြင်း၊ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်ပေးခြင်း၊ ဓာတ်အပူရှိန် (ဇော) လျှော့ပေးခြင်း တိုးတက်လာနေသော ‘ယနေ့ဆေးပညာ’ ကိုယ်စား တိုစိတိုစိ သိခွင့်ရသွား၏။

ဆေးရုံတွင် နှစ်ချီနေရသော အသက် ၉၀ ကျော် အဖေကြီးကို မသိမသာနှင့် တိုက်ရိုက် ရည်ညွှန်းရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ စာဖတ်သူတို့ ရလိုက်

သော ကျန်းမာရေးအသိဟု ပင် ဆိုရမလား။ မည်သို့ ဖြစ်စေ ‘၁၉၉၉ ခုနှစ်သည် သက်ကြီးရွယ်အိုများ နှစ်’ဆိုသည် နှင့်မူ အချိန်ကိုက် ဖြစ်သွား၏။

နောက်ပြီး စာရေးသူက ရေးထားမှ တော့ ဖတ်သူကလည်း ဖတ်လိုက်မိသည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းများ၊ အသိကလေးတစ်ခု လင်းလက်လာသည် နှင့် အမြစ်ခိုင်လှသော ကလဲ့စား ချေလိုမှု စိတ်မိုက်ကြီး ရုတ်တရက် လွင့်စဉ်သွားပုံ၊ အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာ တွေ့ရသော မေတ္တာ ကိုယ်ချင်းစာတရား၊ အဆိုးဘဝထဲက ဓမ္မအလှများ။

စာရေးသူက ထိုဇာတ်လမ်းတင်ပြပုံများကို ကြည့်ရှုသူတစ်ယောက် အနေထက် ဇာတ်ညွှန်း ရေးသူ၊ ဒါရိုက်တာလုပ်သူ နေရာမှ နေ၍ ခံစားပြထား၏။ ရံခါ အနုပညာကျော် အဖေကြီးနှင့်လည်း နှီးနှောမေးမြန်းပုံကို တင်ပြထားသည်။ သုခ (သား) သည် အဖေခြေရာနင်းမည့်သား၏ ‘ဇာတိရုပ်’ ဟု လည်း ဆိုနိုင်မည်ထင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗီဒီယို ရုပ်ရှင်ကားများ အကြောင်း စာဖွဲ့ရာ၌ လည်း အနုပညာအရည် အသွေး အကဲဖြတ်နည်းနှင့် အနုပညာရသ ခံစားနည်းများကို စာရှုသူတို့ ရလိုက်သည်။ သုခ (သား) ကို စာရှုသူတို့ ဟောကိန်းထုတ်နိုင်မည်ထင်၏။ အဖေခြေရာနင်းသောသား (အနုဇာတ) အဖေထက် သာသောသား (အတိဇာတ) များ လိုအပ်နေပါသည်။

‘ဂျပန်စကားပြန်တစ်ဦး’ ဆောင်းပါးများကလည်း ကမ္ဘာနှင့် ရင်ပေါင်တန်းချင်သော မြန်မာတို့ ပြုပြင်ရမည့်အရာများ နှင့် စာရေးသူ၏ မျိုးချစ်စိတ်၊ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး ဂုဏ်တက်စေလို သော (တိုက်ရိုက်ဆိုရသော်) ဂုဏ်မပျက်စေလိုသော စေတနာ ပေါ်လွင်ပါသည်။ ဖတ်ရသည်မှာ အလွန်အကျိုးရှိပါ၏။

သုခ (သား)၏ စာစုတွင် အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုး ပါဝင်သော်လည်း နောက်ကွယ်က ထိန်းချုပ်ထားသော ဥပဒေသမှာ တစ်ခုတည်းဖြစ်သည်။ ။ ယင်းကား အခြားမဟုတ်၊ သာသနာနှင့် ဘာသာယဉ်ကျေးမှု “မြန်မာစိတ်ထားပင်တည်း။”

ဘာသာ သာသနာ မြတ်နိုးသူများ အတွက် အကျေနပ်ရဆုံး ဆောင်းပါးမှာ ‘မင်္ဂလာရှိသော နေ့တစ်နေ့’ ဖြစ်ပါသည်။ အမှာ စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် ထိုဇာတ်လမ်းကို သိသင့်သလောက် သိထားပြီး ဖြစ်၍ ပိုပြီး ခံစားရပါသည်။ ။ အနောက်ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း အရှေ့ကမ္ဘာသို့ သာသနာပြုများ၊ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှာ အခမ်းအနားမလုပ်ဘဲ ဟိုတယ်မှာ လုပ်သော ဒေါ်လာသာသနာပြုများ အထူးချဲ့ထွင် နားလည်ထားရမည့် ပညာပေးထားကြရမည့် ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် နိုင်ငံခြားအထင်ကြီးတတ်သောအရွယ်၊ အတုမြင်အတတ်သင်တတ်သော အရွယ်၊ မိဝေးဖဝေး ရဟန်း သံဃာ ဆရာဝေးသော နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် အနှစ် ၂၀ နီးပါး နေထိုင်လျက် ရှိသော သုခ (သား) ရေးပြသည့်စာထက်၊ သုခ (သား) ဘဝ (ရပ်တည်ချက်) ကိုလည်း ယနေ့ လူငယ်များ ဆက်လက်လေ့လာသင့်သည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ သုခ (သား) ကလည်း ငါးပါးသီလကို နေ့စဉ်ဆောက်တည်သော လူများ နှင့် ဆောက်တည်ရကောင်းမှန်းပင်မသိသော သူများ ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားခြားနားမှု ကိုယ်တွေ့ဆောင်းပါးများကိုလည်း ဆက်လက်ပြုစုပါဦးဟု တိုက်တွန်း လိုက်ပါကြောင်း။

ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်

၁၀.၃.၁၉၉၉

မင်္ဂလာရှိသော နေ့တစ်နေ့

“ဟဲ့သား တပြုံးပြုံးနဲ့ ဘာတွေများ သဘောကျနေတာတုံး”

“ဒီလို ဖေဖေရ၊ သား ဒီနေ့ မြန်မာစကား တော်တော်ကလေး ပြော
တတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဪ သိပြီ သိပြီ။ သူ့ရဲ့ မဝီကလာ ဝီကလာနဲ့ ပြောတဲ့ မြန်မာစ
ကားကို သား သဘောကျ နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရ၊ သူက ဘာသာကွဲတစ်ယောက် ဖေဖေရဲ့ ”

“ဟ သားဟာက လူမျိုးခြားတွေရော၊ ဘာသာကွဲတွေရောနဲ့ ဖေဖေ
တောင် နားရှုပ်သွားပြီ၊ အစအဆုံး သေသေချာချာ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ သားဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အ
မျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့၊ တိုတိုပဲ ပြောရရင် သူ
သားလေးကို အဲဒီနိုင်ငံခြားသား ဘာသာကွဲက သူတို့ ဘာသာထဲဝင်ဖို့ ဆွ
ယ်တယ်တဲ့ ။ သူတို့ ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက နိုင်ငံခြားမှာ ရော၊ မြန်မာပြ
ည်မှာ ပါ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးပိုင်တဲ့ သူ တစ်ယောက်တဲ့ ။
သိပ်မကြာခင်အတွင်းမှာ တောင်မှ ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်က ဟိုတယ်ကြီးတစ်
ခုထဲမှာ ဘုရားကျောင်းတစ်ခု လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားကြတယ်။ တကယ်
လို့ အဲသည် ကလေးက သူတို့ နဲ့ အတူတူ လက်တွဲရင် နိုင်ငံခြားမှာ
လည်း အလုပ်ရမယ်ပေါ့။ အလုပ်လုပ် ရင်းနဲ့ လည်း သူတို့ အသင်းအတွ

က် ဝိုင်းပြီး ကူရမယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့ ဘာသာထဲကို ချက်ချင်းဝင်ပါ လို့ တော့ မပြောသေးဘူးလေ”

“အင်မတန်မှ နူးညံ့စွာနဲ့ သိမ်းသွင်းခြင်းပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဒီတော့ လူငယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ လူတော်တော်များများက လုပ်ချင်တဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ အ လုပ်ရမှာ လေ၊ ဒီလိုနဲ့ သူ့အမေကို ဖွင့်ပြောတာ ပေါ့၊ သူတို့ က အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝလေ”

“သူ့အမေက ဘာပြောလဲကွ”

“သူ့အမေကတော့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတယ်လေ၊ နိုင်ငံခြားမှ မသွားရရင် နေပါစေပေါ့၊ မိရိုးဖလာ ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဘာသာကိုတော့ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူးတဲ့ ”

“သာဓုကွယ်၊ သာဓု”

“သားလုပ်တဲ့ သူကတော့ ပြောတာပေါ့၊ အခုချက်ချင်းကြီး သူတို့ ဘာသာထဲ ဝင်စရာ မလိုသေးဘူး။ နောက်ဆုံး မဝင်မဖြစ်လို့ ဝင်ရရင် တောင် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘုရားပဲ ကိုးကွယ် နေရင် ပြီးတာပဲတဲ့ လေ။ ဒီတော့မှ သူ့အမေက ဒေါသပူပန်ထတော့တာပေါ့။ သူတို့ နဲ့ တွဲရင် နောက်ဆုံး သူတို့ ဆွယ်တာနဲ့ ပါသွားမှာ ပဲ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လိမ်ပြီးဝင်ရရင် ပိုပြီးတောင် ခွင့်မလွှတ် နိုင်ဘူးပေါ့။ ထမင်းငတ်လို့ မသေနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာသာရေးကို ခုတုံးလုပ်ပြီးတော့ မချမ်းသာချင်လို၊ ကိုယ့်ဘုရားကို ကိုယ်ခိုးပြီး ကိုးကွယ်ရတဲ့ ဘဝတော့ မရောက်စေချင်ဘူးလို့ ဆိုတယ်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ခံယူချက်ကွယ်၊ သားလုပ်တဲ့ သူ နားလည်သွား

ရောလားကွဲ့”

“ကလေးဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ ဘယ်နားလည်မလဲ ဖေဖေရဲ့ ။ အပေါင်းအသင်းတွေက ကားစီးနေတဲ့ အချိန်မှာ လမ်းလျှောက်နေရတဲ့ သူ့ဘဝကိုလည်း အားငယ်တယ်။ ပြီးတော့ တိုးတက်ချင် တာပေါ့။ ဒီတော့ မေမေက ကျွန်တော့်ဘဝရှေ့ရေးကို မကြည့်ဘူး၊ ဘာဘူးနဲ့ ပြောရင်းကနေ နောက်ဆုံး သားလုပ်တဲ့ သူက အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့ အထိ ဖြစ်ပါလေရော”

“ဟောဗျာ”

“သူ့အမေခမျာမှာ တင့်တင့် တရီရီနဲ့ ဖြစ်တော့ ဖေဖေသမီးကတောင် သနားပြီး အဲသည့်ကလေးကို တရားချပေးဖို့ လုပ်သေးတယ်”

“ဪ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်”

“နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေ ဆေးရုံတက်နေတာနဲ့ သားလည်း ပဲ သူ့အမေကို နားချရတာပေါ့”

“အောင်မယ် မင်းက ဘာတွေ သွားပြောသတုံး”

“ဒီလို ဖေဖေရဲ့ ၊ ပြဿနာတစ်ခုတက်လာရင် လက်ရှိအခြေအနေကို သေသေချာချာ နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ က အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်လေ။ ခုကိစ္စမှာ ဒီသူငယ်ပြောတာက လွဲရင် ဘာမှ မသိရသေးဘူး မို့လား၊ သူ့ထက်ဆိုးတာက ခုခေတ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားသွားရမယ် ဆိုပြီး လိမ်နေတဲ့ အဖွဲ့လား၊ ဘာလားဆိုတာလဲ သေသေချာချာ သိဖို့ လိုတယ်။ ဒီတော့ အရင်ဆုံး အဲဒီ နိုင်ငံခြားသွားတွေကို ခေါ်ပြီးတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ပထမတော့ သူ့အမေက ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ့သားက သူ့ရှေ့မှာ အဲဒီလူကြီးတွေနောက် လိုက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ စ

ကားကို မကြားလိုဘူးနဲ့ တူတယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ သား နားချလို့ သူ လက်ခံပါတယ်”

“အေး ဟုတ်ရှာမပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဒီနေ့ တွေ့ဖြစ်ကြတယ်ဆိုပါတော့ ၊ ကဲ ဆက်စမ်းပါဦး၊ စိတ်ဝင်စား လာပြီကွ၊ မင်းတို့ ဘာတွေပြောကြသတုံး”

“ဖေဖေလည်း ဆေးရုံတက်နေတာနဲ့ သားလည်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့ အိမ်ကိုပဲ ချိန်းလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ ဘက်က ဘုန်းကြီးရယ်၊ ဂိုဏ်းအုပ် ဆရာကြီးရယ် လာကြပါတယ်။ လူရည်မွန်၊ လူကြီးလူကောင်းတွေပါပဲ။ ပထမဆုံး သားစိုးရိမ်နေတဲ့ လူလိမ်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ လေယူလေသိမ်း၊ အပြုအမူကိုကြည့်တာနဲ့ ပဲ ရိပ်မိပါတယ်။ သူတို့ က တော့ တွေ့တွေ့ချင်း သူတို့ ဘာသာက လိမ်ညာခြင်းကို မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောလာပါတယ်။ ဒီမှာ တင် သားကလည်း စကားစဖြတ်လို့ ရပြီဆိုပြီး ဝင်လိုက်တာပေါ့”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“လူကြီးမင်းခင်ဗျာလို့ ခင်ဗျားတို့ ဘာသာက လိမ်ညာတာကို မကြိုက်သလို ကျွန်တော်တို့ ဘာသာကလည်း မွေးကတည်းက ဆုံးမထားပါတယ်။ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့ ကို ခေါ်ရတာကလည်း ဒီကလေးရဲ့ အမေက သံသရာမှာ ပါသွားမယ့်အမှားမို့ မလိမ်ညာစေချင်လို့ ဆွေးနွေးရအောင် ခင်ဗျားတို့ နဲ့ တွေ့အောင် စီစဉ်ရတာပါ။ သူ့ဘာသာ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကောင်းတယ် ပြောဖို့ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နောက်ထပ် သပ်သပ်ဆွေးနွေးရင် ကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီတော့ ဘာပြောလဲကွ”

“မြန်မာလို ကောင်းကောင်း တတ်တဲ့ သင်းအုပ်ဆရာက နားလည်

တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ကို ခင်ဗျားမေးလိုတာသာ မေးပါတော့” လို့ ပြောရှာပါတယ်။

“ဒီတော့ သားကလည်း ကလေးအမေက မေးတဲ့ အမေးနဲ့ မေးတာ ပေါ့။ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ ကလည်း နိုင်ငံခြားသားဆိုတော့ လိုရင်းကိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးပါမယ်၊ ကလေးရဲ့ အမေက သိချင်တာ သုံးချက်ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ (၁) သူ့သားကို ခင်ဗျားတို့ က တကယ်ပဲ ချစ်လို့ လား၊ ဒါ့ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ နဲ့ အတူတူနေရအောင် နိုင်ငံခြားကိုခေါ်ဖို့ လုပ်တာလား။ (၂) ဒါမှ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသုံးတည့်လို့ အလုပ်ခန့်ဖို့ လုပ်တာလား။ အဲ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကတော့ (၃) ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ ဘာသာဝင်တစ်ယောက်တိုးအောင် စည်းရုံးတာလားဆိုတာ သိချင်နေပါတယ်”

“ဟ မင်းကလဲ မေးမယ့်မေးတော့ တဲ့ တိုးကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဖေဖေရဲ့ ၊ ကိုယ်ကလည်း ရေရေလည်လည် အင်္ဂလိပ်လို မတတ်သူ၊ သူကလည်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ မရှင်းတတ်တဲ့ သူတွေဆိုတော့ လိုရင်းကိုပြောတာပဲ ကောင်းတာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ ဘာပြန်ပြောသလဲကွ”

“သူတို့ က ဘုန်းတော်ကြီးတွေဖြစ်လို့ အားလုံးကို သားသမီးလိုပဲ ချစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြား ခေါ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း အာမ မခံနိုင်ပါဘူးတဲ့ ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူတို့ နဲ့ နေရင် အားလုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အဖဘုရားက ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေးမှာ ပေါ့။ သူတို့ နဲ့ ပေါင်းပြီးမှ သူတို့ ဘာသာကို လေ့လာပါ၊ ပြီးမှ ဝင်ပါလို့ ပြောလာတယ်”

“သဘောကတော့ အလုပ်သဘောနဲ့ မဟုတ်ဘူး ။ အသင်းသမားတစ်ယောက်တိုးဖို့ ဖြည်းညင်းစွာ စည်းရုံးခြင်းဆိုတဲ့ သဘောပေါ်ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကလေးကလည်း တော်တော်လေး သဘောပေါက်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတုန်းက သူနားလည်တာနဲ့ နည်းနည်းလွဲနေတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျလာတယ်။ နောက်တော့ ဖေဖေရယ် အဲဒီဘုန်းကြီးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီနေ့အခုလို အားလုံးတွေ့နိုင်အောင် လုပ်ပေးတာက အဖဘုရားရဲ့ မေတ္တာဖြစ်ပါတယ်။ အခုဆို သားအမိ နှစ်ယောက်လည်း အဆင်ပြေသွားပြီပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့အနေနဲ့ မေတ္တာပို့ပေးလိုပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သားအမိနှစ်ယောက်လက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ကနေ မေတ္တာပို့ပေးရှာပါတယ် ။ အမေလုပ်တဲ့ သူကတော့ သားရှေ့မှာ ဘာသာကွဲဘုန်းကြီးတစ်ပါးက လက်ဆွဲပြီး မေတ္တာပို့တာကို ခံယူနေရတော့ နည်းနည်းရွံ့သလိုနဲ့ သားကိုကြည့်တာပေါ့။ သားအနေနဲ့ ကတော့ ဘာသာမှန်သမျှ မကောင်းတာကို မသင်ဘူး၊ ကောင်းတာကိုပဲ သင်ယူတယ်၊ ခံယူတယ်လို့ ယုံကြည်တယ်လေ။ ဘာသာကွဲဘုန်းကြီး ပေမယ့် မေတ္တာတရားကိုရွတ်ဖတ်ပို့ဆောင်ပေးတာက ကောင်းတာကိုလုပ်နေတာပဲလို့ သိထားတော့ ဆက်လုပ်ပါစေလို့ ခေါင်းညိတ်ပြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ မေတ္တာပို့လို့ ပြီးသွားတော့ ဂိုဏ်းအုပ်လုပ်တဲ့ သူက ကလေးကိုပြောတယ်”

“ဘာပြောသတုန်းကွ”

“ဪ မင်းအနေနဲ့ မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ထားလို့ အပြစ်ရှိတယ်၊ ဒီအပြစ်တွေကို ဝန်ချတောင်းပန်လို့ ခိုင်းတယ်”

“အေး ကောင်းသားပဲကွ”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ၊ သူတို့ တောင်းပန်စေချင်တဲ့

ပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ သား အတိအကျမသိပေမယ့် ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေထဲမှာ ကြည့်ရသလို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ခူးထောက် လက်အုပ်ချီပြီး တောင်းပန်တဲ့ ပုံစံနဲ့ တောင်းပန်စေချင်တာနဲ့ တူတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲသည့်ကလေးက ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာနဲ့ အညီထိခြင်းကြီးငါးပါးနဲ့ သူ့အမေကို ထိုင်ကန်တော့တော့ သူတို့ အချင်းချင်းဟာ မြန်မာပုံစံနဲ့ လုပ်တယ်ကွလို့ ပြောတယ်။ ကလေးအမေက အဲသည်စကားကိုကြားတော့ သားကိုပြုံးပြီး လှမ်းကြည့်တယ်”

“ဟဲ ဟဲ မင်းတို့ အချင်းချင်း ဘာတွေ သဘောကျနေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်ကွာ”

“ဒါပေါ့ ဖေဖေရဲ့ ၊ ဘာသာမတူသူရဲ့ ရှေ့မှာ ကိုယ့်မိရိုးဖလာထုံးစံနဲ့ ကိုယ့်မိဘကို ဝန်ချ တောင်းပန်နေတာက ဘာသာတူသားတို့ အတွက် မြင်ရတာ ကြည့်နူးစရာ၊ ဝမ်းသာစရာပေါ့ ဖေဖေရော၊ ဒီထက်ပြောရရင် မင်္ဂလာရှိတဲ့ နေ့လို့ ပြောရမယ်နဲ့ တူတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ ... သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု ...”

၁၉၉၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလ
မြက်ခင်းသစ်မဂ္ဂဇင်းမှ ။

ခံယူတတ်ရင် သက်သာလိမ့်မယ်

“ခံယူတတ်ရင် သက်သာလိမ့်မယ်”

တကယ်တော့ ဒီဆောင်းပါး ရေးရလောက်အောင် စာရေးသူမှာ ခံနိုင်ရည် မရင့်ကျက်သေး ပါဘူး။ တစ်နည်းပြောရရင် တရားမရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေးဖြစ်သွားအောင် တိုက်တွန်းတဲ့ အကြောင်းအရာက (၂) ခုရှိပါတယ်။ တစ်ခုကတော့ ဆရာမြသန်းစံရဲ့ ဆောင်းပါးလေးတွေနဲ့ သူ့အမှတ်မထင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့်ပါပဲ။

ဖေဖေဆီကို ဝင်ထွက်သွားလာနေတဲ့ သူ့ကို လေးစားမိရာက သူ့ဆောင်းပါးလေးတွေကို အပတ်စဉ် ဖတ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက လျှပ်တစ်ပြက်ထဲက ဆောင်းပါးတွေပေါ့။ ပုဂ္ဂိုလ် ခင်ရာက တရားမင်တယ်ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ များ သောအားဖြင့် သူ့ဆောင်းပါးလေးတွေက သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ထိနေရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သူ ကြည်ညိုတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ အဆုံးအမ တွေနဲ့ ဆက်စပ်ရေးနေကျလေ။ အဲဒီဆောင်းပါးတွေထဲက ရင်ထဲမှာ စွဲကျန်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့သားလေး အဖျားတက်လွန်းတော့ အိမ်ကကားကို မစောင့်နိုင်ဘဲ သားကိုပိုက်ပြီး လမ်းကိုပြေးထွက်သွားတဲ့ အထိ သားသမီးဇောကပ်တဲ့ အကြောင်းကို ရေးထားတာပါ။ ခံစားရလွန်းလို့ ဖေဖေဆီကို လာလည်တဲ့ သူ့ကို တံခါးဖွင့်ရင်းက ချီးကျူးစကား ဆိုမိပါတယ်။

“ဗိုလ်မှူးရယ်၊ ဒီအပတ်ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးလေးက သိပ်ကောင်းတာ

ပဲခင်ဗျ”

“ကိုယ့်ရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ အဖြစ်အပျက်က တူလို့ နေပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

အမှတ်မထင် သူပြန်ပြောလိုက်တဲ့ စကားလေးက ဒီဆောင်းပါးရေးဖြစ်သွားဖို့ တိုက်တွန်း နေသလိုပါပဲ။ အခုပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းက ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ကို ရေးမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ခံစားချက်တူခဲ့ရင် ဒါမှ မဟုတ် အဖြစ်အပျက်က တူခဲ့ရင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လို ခံစားဖြေဖျောက် နိုင်ရင် စာဖတ်သူကို တစ်ခုခုတော့ အကျိုးရှိမယ်လို့ ယုံကြည်မိလို့ ပါ။

ကျန်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကတော့ ဂျပန်အပြန်မှာ ဖေဖေက ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အရှင်ဆန္ဒာဓိကရဲ့ “တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထား” တရားစာအုပ်လေးကြောင့်ပါပဲ။ ဆရာတော်က “ဣရိယာပုတ်တိုင်း တရားရနိုင်”ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ...

“ထိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ပဲ ရှုမှတ်မယ်၊ စကြိုချိန်မှာ ပဲ ရှုမှတ်မယ်လို့ နှလုံးမသွင်းကြဘဲနဲ့ အထွေထွေပြုဖွယ်ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်နေချိန်မှာလည်း အထွေထွေ အသေးစိတ် အမှတ်ကလေးတွေကို မလွှတ်အောင် ရှုမှတ်ကြရမယ်။

အလေ့အကျင့်လည်း လုပ်ထားမယ်၊ သတိလည်း ထားမယ်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ရှုမှတ်လို့ ရပါ တယ်”

အချိန်တိုင်းမှာ ဝိပဿနာစိတ်ကလေးဖြစ်အောင် ထားတော့ ဘာအကျိုးရသလဲ ...

မိမိရဲ့ သန္တာန်မှာ ဝိပဿနာစိတ် တစ်စိတ်တည်း အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းဖြစ်နေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ပြီဆိုရင်

တွေ့ကြုံသမျှအာရုံတိုင်းမှာ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ သဘောကင်းနေတယ်။

ဘယ်အာရုံနဲ့ ပဲကြုံကြုံ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ သဘော ကင်းရှင်းနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ချမ်းသာတယ်”

လို့ ဆရာတော်က မိန့်ကြားထားပါတယ်။ ဘာအခြေခံမှ မရှိလို့ တရားထူးမရပေမယ့် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ဆရာတော့်စာအုပ်ကလေး ဖတ်လိုက်ရလို့ ချက်ချင်းရလိုက်တဲ့ အကျိုးထူးကို တင်ပြပါ့မယ်။

နှစ်သစ်ကူး ရုံးပိတ်ရက်နဲ့ ရောပြီး ခွင့်ရက်ရှည်ယူလို့ ရတာကတစ်ကြောင်း၊ ဖခင်ကြီး ဆေးရုံက ဆင်း လာပြီလို့ ကြားရတာက တစ်ကြောင်း ဒီဇင်ဘာအကုန်မှာ ထဲက ရန်ကုန်ပြန်ရောက် ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော့် စာအုပ်ရတာကလည်း အဲဒီ ရန်ကုန်ကအပြန် ဇန်နဝါရီ (၁၄) ရက်မှာ ပါ။

“မြန်မာလိုပဲ ရေးထားတာ၊ သား လမ်းမှာ ဖတ်သွားရအောင် ယူသွား”လို့ ပြောပြီး ပေးလိုက်တာနဲ့ ကားပေါ်အတက်မှာ ကမန်းကတန်း အိပ်ထဲထည့်ပြီး ယူသွားခဲ့တယ်။ လေယာဉ်ပြောင်းစီးချိန်က (၄) နာရီလောက်ရှိတာနဲ့ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ပဲ ပြီးသွားပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဂျပန်က ကိုယ့်အခန်းပြန်ရောက်ရင်ပဲ စိတ်မကောင်းစရာနဲ့ ကြုံပါလေရော။ ၂ ပတ် ကျော်၊ ၃ ပတ်နီးပါး လူမရှိတဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ကားရပ်ခဲ့တော့ တံခါးကိုဖျက်ပြီး ကားထဲက ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ကြိုက် ဖွထားကြတယ်လေ။ အဲဒါအပြင် တံခါးဖျက်ပြီးဖွင့်ဖို့ အတွက် အလှတပ်ထားတဲ့ အလူမီနီယံပြားကိုလည်း ချိုးသွားလိုက်သေးတယ်။ ကားထဲက CD အခွေနဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ဘီလူး တွေအပြင် အသိမိတ်ဆွေ ဂျပန်တွေနဲ့ တွေ့ရင် အဆင်သင့်ပေးနိုင်အောင် ထည့်ထားတဲ့ မြန်မာ လက်ဆောင် အိတ်ကိုလည်း ဖွသွားပြီး မလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလောက်ပဲ ထားခဲ့ကြတ

ယ်။

ပထမတော့ စိတ်ထဲမှာ တန့်န့်နဲ့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်တာပေါ့။ နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်တော့ တွေ့သမျှ ဂျပန်တွေကို ဒီအကြောင်းပဲ ပြောနေမိတယ်။ ပြောနေရင်း ဆင်ခြင်မိတာက ငါတောင် ငါမဟုတ်တာ ၊ ဒီပစ္စည်းကလည်း ငါ့ပစ္စည်း ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ငါ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး လေ။ သူတစ်ပါးက ခိုးသွားပြီ။ ခိုးယူသွားပြီလို့ မှတ်လာနိုင်တော့ ဆရာ တော် မိန့်သလို တွေ့ကြုံသမျှ အာရုံတိုင်းက ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ သဘောကင်း လာတယ်။

‘ငါ့ဥစ္စာမှ မဟုတ်တာကို ငါ ဘာလို့ တမ်းတ၊ ဒေါသထွက်နေရသလဲ’ လို့ ခံယူတတ်လာတော့ နည်းနည်းစိတ်ချမ်းသာလာတယ်။

အဲဒီလို

‘ငါ့ပစ္စည်းကတော့ အခိုးခံရပြီ။ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်တော့ဘူး’ လို့ မှတ်နေ ရာက ဘာစဉ်းစားမိ သလဲဆိုတော့

‘ငါ့မှာ အရင်က မရှိတဲ့ ပစ္စည်းက အခုလည်း မရှိတော့ဘူး။ တကယ် တော့ ဒါက အသေးရှိသေးတယ်။ ငါ့မှာ ဘာအကျိုးမှ မရသေးဘူး။ အခု လို သူခိုး ခိုးခံရတဲ့ အထဲက ငါ ဘာတွေကို အကျိုးထုတ်နိုင်မလဲ’ လို့ စဉ်း စားမိတယ်။

‘သူတို့လိုချင်တာ ယူသွားပြီးပြီ။ မလိုချင်တာကို ချန်ထားခဲ့တယ်။ သူ တို့ တောင် မလိုချင်ရင် ငါရော လိုချင်စရာ ရှိပါဦးမလား။ ဒါဆို ငါပေးမ ယ့်လက်ဆောင်ကို လိုချင်သူ ရှိပါ့မလား။ သူတို့ တောင် မလိုချင်တဲ့ ပစ္စ ည်းကို သူများ တွေပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သူခိုးက ငါ့ကို သင်ပေးလိုက် တာ၊ အဲဒီအသိက ငါ့အတွက် အမြတ်ပဲ’

အဲဒီလို ခံယူတတ်ရာက တန့်န့်ဝေဒနာ သက်သာလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကမှ အမြတ် ယူလာနိုင်တဲ့ အထိ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဆောင်းပါးအစမှာ ရေးခဲ့သလို စာရေးသူမှာ တရားမရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တွေ့ကြုံရတဲ့ အရာရာအား အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်ရင် တရားသဘောကို မရသေးရင်တောင်မှ သဘောတရားကို နားလည်နိုင်မည်ဟု ထင်ပါသည် ။ စိတ်သာလျှင် အဓိကဖြစ်ပါသည် ။

“ခံယူတတ်လျှင် သက်သာပါလိမ့်မည်” ဟူ၍ သာ ယုံကြည်နေမိပါလေတော့သည် ။

၁၉၉၈ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်မှ ။

*